

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞINA

Türkiye’de Çocuk İhmali ve İstismarı giderek yaygınlaşmaktadır. Çocuk istismarının en yüksek oranını fiziksel ve cinsel istismar türleri oluşturmaktadır.

Türkiye’de çocuklara yönelik cinsel istismar fiili için bu konuda çalışan uzmanlar “buzdağının görünen ucu” tabirini kullanmaktadırlar. Ülkemizde bu konuda yeterli bir veri tabanı yoktur. Genel kültürel yaklaşım bu olayı saklama, gizli tutma şeklindedir. Mağdurlar ise yaşları küçük, güçsüz ve korumasız durumda olup, korku ve çaresizlik içindedirler. Kamusal koruma, rehabilitasyon ve destek kurumlarının yetersizliği, kurumsal yapının olmayışı da önemli bir sorun alanıdır. Ancak yeni ekonomik ve toplumsal gelişmelerle birlikte bu olgunun daha çok görünür olduğu ve genişlediği görülmektedir. Zira görüyoruz ki her gün herhangi bir günlük gazetenin bir köşesinde cinsel istismara uğramış bir çocuğun öyküsü yayınlanıyor. Eskiden bu kadar duyulmayan bu olgunun şimdi sıklıkla karşımıza çıkmasında Sivil Toplum Örgütlerinin, sağlık kuruluşlarının, üniversiteler ve baroların kurduğu **Çocuk Koruma Birimlerinin** ihmal ve istismar konusundaki çalışmaları, farkındalık yaratmaları etken olmaktadır. Bu örgütlerin yaptığı araştırmalar sonucu çocukların %4 ila %30 arasında cinsel istismara uğradığı tespit edilmiştir. Cinsel istismara maruz kalan çocukların %70’i 10 yaşın altındadır. Sanılanın aksine erkek çocukların da cinsel istismar mağduru olma oranları kız çocuklarınıninkine yakındır.

Son yıllarda dünyada çocuk seks işçiliğinin arttığı, buna paralel olarak Türkiye’de de gün ışığına çıkamayan ciddi bir problem haline dönüşmeye başladığı görülmektedir. Yapılan araştırmalar göre ticari seks mağduru çocukların %77’sinin aile yapıları çeşitli nedenlerle kopuktur. %23’ü anne-babasıyla yaşamasına karşın aile içi şiddet olayının varlığı dikkat çekmektedir. Evden kaçarak sokakta yaşamaya başlayan çocuk için sokak yaşamındaki risklerin en tehlikelisi cinsel sömürülme olayıdır.

Çocuklara yönelik cinsel sömürü ve istismara yönelik yapılan çalışmalarda çocukların fuhuşa zorlandığı iller sıralamasında İstanbul ve Diyarbakır başta gelmektedir Güneydoğu illerinden kaçırılan çocukların İstanbul’da fuhuşa zorlandığı gözlenmektedir. Bugün net olarak Türkiye’de ticari amaçlı cinsel istismara uğrayan ne kadar çocuk olduğu da bilinmemektedir. Yine yapılan araştırmalar emniyete intikal eden vakaların gerçek rakamın ancak %15’i olduğu şeklindedir.

Çocuk pornografisinin çok yaygınlaştığı ve Türkiye’de ciddi bir probleme dönüştüğü de bilinen bir olaydır. Turizm sezonunda turistik yörelerde çocuklara yönelik cinsel sömürü riski de artmaktadır. Çocuklara yönelik cinsel sömürü yaşı bebeklik çağına kadar düşmüştür. SHÇEK verilerine göre ensest ve aile dışı cinsel istismar nedeniyle koruma altına alınan çocuk oranlarında artış vardır.

Çocukların cinsel istismarı psikolojik ve fiziksel ağır travmaya maruz kalmalarına, yaşam boyu sakatlanmalarına hatta ölümlerine neden olan çok ciddi bir sağlık sorunudur. Bedensel yaralanmalardan, cinsel yolla bulaşan hastalıklara, ağır depresyondan intihara kadar bir dizi fiziksel ve ruhsal travmaya maruz kalan cinsel istismar mağduru çocuklarda ayrıca madde bağımlılığı ve cinsel şiddet uygulama oranları da çok yüksektir. Çocuğun cinsel istismarını Shergold “ruhun ölümü” olarak tanımlar.

Ülke nüfusumuzun 27 milyonu çocuktur. Böylesine büyük bir nüfusu kapsayan sorunların çözülmemesi, önlenmemesi toplumun sosyal çöküşüne neden olur. Çocuklarını koruyamayan, gözetemeyen toplumların geleceği olamaz.

Türkiye, BM Çocuk Hakları Sözleşmesini (ÇHS) 1989'da imzalamış ve 1995'te iç hukukuna geçirmiştir. Ülkemiz ayrıca ÇHS'nin Çocuk Satışı, Çocuk Fuhuşu ve Çocuk Pornografisi Ek Protokolünü de 2001'de kabul ederek taraf olmuştur.

BM Çocuk Hakları Komitesi Türkiye'nin 2006 raporu hakkında; ceza kanununda yapılan değişikliklerin yeterli olmadığı, mevcut kanunların yürütülmesinde, uygulamada başarılı olunmadığı, özel koruma tedbirlerine ihtiyaç duyan çocuklar konusunda gerekli tedbirlerin alınmadığı, kurumsal yapının oluşturulmadığı, faillerin kovuşturulması ve cezalandırılması ile üstlenilen eş güdüm ve denetim faaliyetlerinin yetersizliği, özel bir Eylem Planının olmayışı ve çocuklara yönelik cinsel sömürü vakalarının artışı endişe duyduğuna dair nihai gözlem raporu vermiştir. Özetle Türkiye, taraf olduğu ve üst hukuku haline getirdiği uluslararası sözleşmeleri uygulamakta yetersiz kalmaktadır.

Tüm bu gerekçelerle çocuklara yönelik cinsel istismarın önlenmesi, nedenlerinin araştırılarak, gereken önlemlerin alınması amacıyla Anayasanın 98'inci, İçtüzüğü'nün 104 ve 105'inci maddeleri uyarınca bir Meclis Araştırması açılması hususunda gereğini saygılarımızla arz ederiz.

1. Canan ARITMAN - İzmir
2. Selçuk AYHAN - İzmir
3. Abdullah ÖZER - Bursa
4. Ali Rıza ÖZTÜRK - Mersin
5. Muharrem İNCE - Yalova
6. Birgen KELEŞ - İstanbul
7. Tacidar SEYHAN - Adana
8. Nesrin BAYTOK - Ankara
9. Ali OKSAL - Mersin
10. Orhan Ziya DİREN - Tokat
11. Tayfur SÜNER - Antalya
12. Abdurrezzak ERTEN - İzmir
13. Sacid YILDIZ - İstanbul
14. Hüsnü ÇÖLLÜ - Antalya
15. Abdülaziz YAZAR - Hatay
16. Durdu ÖZBOLAT - Kahramanmaraş
17. Hüseyin ÜNSAL - Amasya
18. Bülent BARATALI - İzmir
19. Mehmet Ali ÖZPOLAT - İstanbul
20. Mevlüt COŞKUNER - Isparta
21. Mehmet Ali SUSAM - İzmir
22. Ahmet ERSİN - İzmir
23. Erol TINASTEPE - Erzincan
24. Atila EMEK - Antalya
25. Necla ARAT - İstanbul
26. Ensar ÖĞÜT - Ardahan
27. Ali Rıza ERTEMÜR - Denizli
28. Fatma Nur SERTER - İstanbul
29. Engin ALTAY - Sinop
30. Tekin BİNGÖL - Ankara
31. Akif EKİCİ - Gaziantep
32. Esfender KORKMAZ - İstanbul
33. Zekeriya AKINCI - Ankara
34. Halil ÜNLÜTEPE - Afyonkarahisar
35. Gökhan DURGUN - Hatay
36. İsa GÖK - Mersin
37. Bayram Ali MERAL - İstanbul
38. Fehmi Murat SÖNMEZ - Eskişehir
39. Gürol ERGİN - Muğla
40. Atilla KART - Konya